

štyroch mesiacov. Dobu náhradných trestov na slobode za tresty peňažité stanovil krajský súd na 62 dní káznice. Proti tomuto rozsudku neboli použité žiadne opravné prostriedky. Stal sa preto pravoplatným.

Podľa § 517 tr. p. má byť vymeraný súhrnný trest, bol-li obžalovaný rôznymi pravoplatnými rozsudkami odsúdený k niekoľko trestom na slobode a nebolo použité smerných pravidiel pre súhrnný trest. Podkladom pre vymeranie súhrnného trestu sú tedy iba tresty na slobode, ktoré nie sú ešte odpykané, lebo odpykaním jedného trestu je otázka tohoto trestu celkom vybavená. V dôsledku toho odpykaný trest nemôže už byť predmetom pokračovania podľa §§ 517 a 518 tr. p. Krajský súd v Košiciach učinil však predmetom vymerania súhrnného trestu J. S-ému tiež trest odsúdeným pred vymeraním súhrnného trestu celkom odpykaný, totiž trest uložený mu v trestnej veci Tl VII 35/29 krajského súdu v Košiciach. Tým jednak porušil zákon v ustanovení § 517 tr. zák., jednak prekročil obor svojej pôsobnosti a zavinil zmätok podľa § 384 čis. 4 tr. p. Nežze však súhlasiť s názorom generálnej prokuratúry, že toto porušenie zákona stalo sa v neprospech odsúdeného, lebo okolnosť, že rozsudok o súhrnnom treste sa nezmienil pri stanovení počiatku trestu a započítaní väzby o dobu, v ktorej odsúdený odpykal trest uložený mu v trestnej veci Tl VII 35/29 krajského súdu v Košiciach, nemá za následok predĺženie súhrnne vymeraného trestu o dobu tohoto skutočne odpykaného trestu. Tento názor nemá opory v zákone, lebo dobu skutočne odpykaného trestu treba od súhrnného trestu o d p o č í t a ť a preto okolnosť, že súhrnný rozsudok sa o tejto dobe zvlášte nezmieňuje, nemá za následok, že by sa pri odpykaní súhrnného trestu nemalo k nej prihliadnuť. Súhrnným rozsudkom nebola tedy odsúdenému doba pravoplatne uložených trestov predĺžená, lež skrátená o 9 dní. Není preto treba postupu podľa odst. 6 § 442 tr. p. a najvyšší súd uznať tak, ako vo výroku je uvedené.

Čís. 4620.

Účel a doba trvania ochrany § 1 zák. o mař. ex.; spadajú sem majetkové dispozičné dlužníkovy nejen v době, kdy věřitel zahájil již exekuci uhražovací neb aspoň podal žalobu, nýbrž i v době, kdy mu z nějakého důvodu ještě nebylo lze svůj nárok žalobou uplatňovati; stačí, že pachatel o nároku tom věděl a musel počítati s tím, že bude povinen plniti, bude-li míti spor pro věřitele příznivý výsledek.

Nevyvíňují pouhé subjektivní dohady pachatelovy, že by snad jeho námítky ve sporu mohly míti úspěch.

(Rozh. ze dne 7. února 1933, Zm I 669/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 3. června 1931, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným

přečinem maření exekuce podle § 1 zák. ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. a zákona ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje číselně jen důvod zmatečnosti čís. 9 a) — věcně lze v ní snad shledati i dolíčení zmatku neúplnosti podle čís. 5 § 281 tr. ř. Zmateční stížnost namítá, že nalézací soud právně mylně posoudil (a snad i na neúplném podkladě) otázku trestného úmyslu obžalovaného. Má za to, že v souzeném případě nemůže býti řeči o tom, že obžalovaný odstranil majetkový předmět — model pluhu — tím, že některé součástky vrátil jejich majitelům, jiné rozprodal v úmyslu, zmařiti budoucí exekuci svých věřitelů Jaroslava M-ého a Karla P-ů, dokud není zjištěno jeho vědomí, že žalobní nároky těchto věřitelů stávaly po právu. Zmateční stížnost poukazuje pak na obhajobu obžalovaného, který tvrdil, že neměl v úmyslu zmařiti exekuci, nýbrž vrátil jen součástky modelu pluhu patřící jiným, an se necítil vázán smlouvou s Jaroslavem M-ým, protože tento smlouvě nedostál a dovozuje, že byl subjektivně přesvědčen o svém právu, že uplatňoval v obou sporech námitky, že nemohl proto věřiti v důvodnost nároku odpůrcova a nakládaje modelem pluhu, nemohl míti v úmyslu mařiti budoucí exekuci. Než zmateční stížnost jest na omylu. Přečinu podle § 1 zák. čís. 78/1883 se dopouští, kdo v úmyslu, by zcela nebo zčásti zmařil uspokojení svého věřitele za exekuce sobě hrozící (nebo již během exekuce) zničí, bezcenným učiní nebo odstraní atd. předměty majetkové. Účelem zákona jest poskytnouti věřiteli účinnou ochranu proti zlomyslnosti dlužníka, který různými vytáčkami může odkládati splnění svého závazku, různými námitkami a opravnými prostředky může protahovati pravoplatné rozhodnutí rozepře ve snaze, zmařiti tak uspokojení věřitele ze jmění dlužníka, jež mu má býti zárukou, že dojde splnění svých nároků. Této ochrany potřebuje věřitel nejen v době, kdy zavedl již exekuci uhrazovací, maje exekuční titul, nýbrž v míře ještě vyšší v době, kdy podal žalobu a nemá ještě exekučního titulu, najmě také v době, kdy z té či oné příčiny nemůže ještě svůj nárok uplatňovati žalobou. Proto zákon prohlašuje za trestné majetkové dispoice dlužníkovy i takové, které byly provedeny již v této době exekuce hrozící, t. j. v době, kdy dlužník ví, že se proti němu uplatňují jisté nároky, a že se v případě zdráhání proti němu zakročí soudně, nebo kdy již dokonce ví, že se proti němu soudně zakročilo žalobou a přes to se rozhodne neplniti a hrozící mu povinnosti pláti se vymknouti (srov. rozh. čís. 1324, 1403, 1570, 1868, 2248, 2387 a j. sb. n. s.). Nezáleží na tom, že o žalobním nároku věřitele nerozhodl dosud soud, rozhodné jest, že o těchto žalobních nárocích obžalovaný věděl, že musel tedy s tím počítati, že v případě příznivého výsledku sporu pro věřitele bude povinen plniti, pokud se týče že věřitel bude ze jmění dlužníkovy hledati uspokojení svého nároku. Za žádných okolností nesmí se dlužník vymknouti ze svých povinností a ohroziti uspokojení svého věřitele v budoucnosti bezprávnou disposicí majetkem, který tvoří věřitelovu záruku, že dojde uspokojení.

To však obžalovaný v souzeném případě učinil, jak soud zjišťuje. Obžalovaný obdržel podle rozsudkového zjištění žalobu Jaroslava M-ého, domáhající se vydání modelu pluhu ze společenské smlouvy uzavřené mezi stranami dne 7. listopadu 1928; rozsudek prvé stolice, jíž byl obžalovaný uznán povinným vydati model pluhu žalobci, byl vynešen 20. prosince 1928; tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem vrchního soudu v Praze z 28. února 1929, jímž bylo zamítnuto odvolání obžalovaného. Teprve po tomto srovnalém rozsudku druhé stolice vedl Jaroslav M. proti obžalovanému exekuci zajišťovací, která byla provedena 4. července 1929. Rozsudek nejvyššího soudu, jímž bylo zamítnuto odvolání obžalovaného a odsuzující rozsudek se stal pravoplatným, je z 20. prosince 1930. Žaloba Karla P-ů o zaplacení 6.730 Kč s přísl. byla obžalovanému doručena 13. října 1928. Obžalovaný rozebral pluh, tvořící cenný předmět majetkový pro oba věřitele, vrátil jednotlivé jeho součástky a rozprodal spojky a šrouby již v prosinci 1928, tedy v nedlouhé době po podání obou žalob. Z této souvislosti časové usuzuje nalézací soud logicky správně, že obžalovaný odstranil a prodal součástky majetku v úmyslu, by zmařil uspokojení svých věřitelů, věda, že mu od obou hrozí exekuce ve smyslu výše vyloženém. Z námitek uplatňovaných v civilním sporu nelze ještě vyvozovati, jak má za to zmateční stížnost, právo volné dispozice obžalovaného s předměty způsobem § 1 zák. o maření exekuce odpovídajícím; vždyť nárok uplatněný žalobou na soudě je při nejmenším sporný a výsledek sporu nejistý pro obě strany, což je obecně známo a nebylo v souzeném případě ani obžalovaným popřeno. Pouhé subjektivní dohady dlužníkovy, že by po případě v civilním sporu jím vznesené námitky mohly býti spojeny s úspěchem, nevyvíňují ještě pachatele; vždyť by jinak byla zákonem zamýšlená ochrana v největším počtu případů ilusorní a vyloučena. Konkrétní okolnosti, odůvodňující však pevné přesvědčení dlužníka, že žalované pohledávky jsou zcela liché a vymyšlené, a že mu proto exekuce vůbec nehrozí, nebyly vůbec obžalovaným podle jeho dosti kolísavé obhajoby tvrzeny, a jsou proto veškeré na takovémto spisy nekrytém podkladě uplatňované výtky stížnosti bezpodstatné. Neobstojí ani další námitka zmateční stížnosti, že obžalovaný neměl býti uznán vinným v obou případech, poněvadž exekuce mohla býti vedena a tudíž hrozila se strany obou věřitelů a obžalovaný svou bezprávnou disposicí projevil úmysl zmařiti uspokojení obou; i když měl obligační nárok na vydání pluhu M., nebylo po zákonu vyloučeno, by na tento majetkový předmět nevedl exekuci i druhý věřitel k uspokojení své pohledávky peněžní, kdyžtž podle obsahu smlouvy měl M. nárok na vydání modelu z toho důvodu, by model mohl spolu s obžalovanými využití, takže model i po uspokojení nároku M-ého tvořil majetkový předmět obžalovaného přípustný exekuci druhých věřitelů.

Čís. 4621.

Zásada § 202 tr. ř. platí i pro trestní řízení důchodkové.

(Rozh. ze dne 8. února 1933, Zm I 1037/32.)